

Seg tilstaa, at naar jeg senere hderligere har overbejdet denne Sag, er min Tvivl ikke bleven formindsket, og at jeg har faaet store Betænkkeligheder ved Sagen. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at man om denne Sag kan sige, hvad der blev ytret forleden Dag, at den vistnok hører til de Spørgsmaal, til de store Sager, om hvilke det maa siges, at de endnu ikke ere ret modne til Afgørelse gennem Lovgivningen. Jeg skal ikke fordybe mig i Enkelthederne ved Sagen, men jeg ønsker at fremføre nogle Betragtninger af mere principiel Natur. — Det første Spørgsmaal, som naturligt frembyder sig, er jo dette: hvilke Personer er det overhovedet, man tilsigter at komme til Hjælp, at hde saa vidt mulig Erstatning for Forringelse af deres økonomiske Stilling paa Grund af Ulykkestilfælde. Det hedder jo i § 1, at det er Personer, som udføre Arbejde i en af de i § 2 nævnte Virksomheder, og som under Udførelsen af dette Arbejde uden Forsæt eller grov Uagtsomhed fra deres Side komme saaledes til Skade, at deres Arbejdsevne derved forringes. Allerede i § 1 skelnes der mellem Personer, der komme til Skade, naar Arbejdet udføres for og lønnes af en anden, og naar den paagældende Person's Arbejde udføres for egen Regning i Landbrug m. m., Søfart og Jiskeri. For det første forekommer det mig nu at være saare tvivlsomt, om der er nogen virkelig Grund til at etablere en saadan Forskel, at det i visse Tilfælde skal fordræ, at den paagældende, der kommer til Skade under Udførelsen af sit Arbejde, skal have Arbejde for andre, medens det i andre Tilfælde ikke er nødvendigt; det skal jo ikke være nødvendigt, naar den paagældende over Landbrug, Havebrug, Skovbrug o. s. v., og heller ikke, naar hans Uagtsomhed falder ind under tredje Afdeling, Søfart, Jiskeri m. m. Naar der derimod er Tale om den Afdeling, som nævnes i § 2 under Nr. 2, skal han have udført Arbejdet for andre, og det er ikke nok, at han har arbejdet for sig selv; i § 2 Nr. 2 handles der om Haandværk og Industri, og der kræves altsaa, at vedkommende skal have arbejdet for andre. Jeg maa nu tilstaa, at jeg ikke rigtig kan se, hvorfor den, der arbejder i Landbrug eller til Søs — for nu at udtrykke mig kort — skal have denne Erstatning, hvorom der er Spørgsmaal, uden Hensyn til, om han arbejder for sig selv eller for andre, hvorimod man vil indføre denne Forskel, hvor der er Tale om Haandværks- eller industriel Virksomhed. Men dernæst: hvad er Meningen med, at det hedder, at Arbejdet skal udføres for og lønnes af en anden. Naar en Ar-

bejder har Tjeneste som Svend og arbejder for sin Mester og saa kommer til Skade, skal han, for saa vidt der er Spørgsmaal om Virksomheder, der falde ind under § 2, 2, have Krav paa Erstatning. Men jeg spørger, dersom det nu er en Mand, der ikke arbejder som Svend, men har paataget sig et Arbejde for en Arbejdsgiver, en Arbejdsherre, for hvem han udfører Arbejdet, og af hvem han lønnes, er det saa Meningen, at han, naar han kommer til Skade under dette Arbejde, skal have Krav paa Erstatning, eller er det ikke Meningen? Man maa, saaledes som disse Bestemmelser ere affattede, antage, at han ikke skal have Erstatning, naar han kommer til Skade i en Tjeneste, han udfører ifølge et direkte Hverv, der er overdraget ham af en Arbejdsherre. Thi det skal være Personer, som udføre Arbejde henhørende under en af de i § 2 nævnte Virksomheder, og naar man saa ser hen til, at § 2 nævner under Litra b. Arbejde hos Haandværkere o. s. v., saasom Husbygning og Brøndgravning, saa ser man altsaa, at det skal være et Arbejde hos Haandværkere, der kræves, for at der kan være Tale om Erstatningsret, men naar man saa udfører Haandværksarbejde, ikke hos en Haandværksmester eller for en Haandværksmester, men direkte for en Arbejdsherre, kan man saaledes som Paragraffen er affattet, ikke falde ind under den. Nu tillader jeg mig at mene, at det er temmelig uforstaaeligt, at naar f. Ex. jeg engagerer en Mand til at udføre en Brøndgravning, som jo efter Omstændighederne kan være et farligt Arbejde, saa skal, dersom Brøndgraveren sender en Mand, der staar i hans Tjeneste, og han kommer til Skade under Brøndgravningen, denne have Erstatning — han har jo udført Arbejdet for en anden og er lønnet af ham — men dersom jeg direkte engagerer en Mand, som kommer til Skade, saa vil han ikke være erstatningsberettiget. Jeg kan ikke se nogen rationel Grund til at gøre denne Forskel. Ser man nu paa et andet Litra, nemlig Litra e, saa nævnes der blandt de Virksomheder, der skulle falde ind under Paragraffen, blandt andet almindelig Kørsel, naar denne af Arbejdsgiveren drives som Erhverv, altsaa Bognmandskarten, der kommer til Skade, naar han fører for sin Husbond, Bognmanden, er erstatningsberettiget, men den Karl, der fører for en Privatmand og kommer til Skade derved, er ikke erstatningsberettiget. Overalt her jeg ikke, hvorfor f. Eks. en Haandværksmand, en Haandværksmester, der arbejder selv, fordi han overhovedet nu ikke sidder i saa stor Bedrøft, at han kan have stort Svendehold o. s. v., ikke har samme Krav paa at blive beskyttet